

1.

Zondag 6 juni

“Welkom in de Mediastad” meldt een blauw bord bij het binnenrijden van Hilversum. Voor mij is het eerder een moordstad. En niet in positieve zin. Ook al heb ik nooit binnen de gemeentegrenzen gewoond: mijn jeugd ligt hier wel degelijk. Dit is de stad die mij heeft vermoord. Zonder mij te doden.

Die zogenaamde magie van de media. Die ziekelijke schreeuw om aandacht. De illusie van macht. De grootheidswaanzin. En alles, maar dan ook echt alles voor status en geld. Dat is Hilversum voor mij. Zelfs nu ben ik er met de grootst mogelijke tegenzin. De situatie dwingt me ertoe.

Ik sla een woonwijk in met veel jaren dertig huizen en hier en daar wat nieuwbouw. Onmiddellijk versnelt mijn hartslag en dan ben ik nog niet eens bij haar in de straat. Haar werkadres, niet de plek waar ze woont. Mijn handen trillen op het stuur. Ze zweten en glijden bij elke flauwe bocht of lichte hobbel. Hoe moet dat in godsnaam volgende week? Als het voor het ‘echie’ is?

Ik parkeer de bus om de hoek van een gecombineerde winkel- en woonstraat en ga te voet verder. Van invallende duisternis is halverwege de avond nog geen sprake. Toch brandt er licht op de bovenverdieping van de yogastudio. Beneden, voor de glazen pui met de levensgrote yin-yangsticker, staan meerdere fietsen. Haar lichtblauwe Van-Moof springt meteen in het oog.

Ze is er. Zoals ze er vorige week was, en volgende week zal zijn. Op de website staat dat de yogaklassen tijdens het EK voetbal volgens schema doorgaan. Zij is de lerares. Ze zal er zijn.

Niet dat dat me kalmeert. Integendeel, mijn plan benauwt me steeds meer. Al dagen vat ik de slaap moeilijk, heb ik last van een topzwaar hoofd en ben ik zelfs een keer een paniekaanval ingezogen die voelde alsof de dood me op de hielen zat.

Een paar honderd meter verderop heb ik genoeg gezien. Ik keer om. Op de weg terug kom ik een handjevol wandelaars en hardlopers tegen. De drukte op dit tijdstip baart me zorgen. Hopelijk is het volgende week rustiger. Dan speelt Oranje zijn eerste wedstrijd, wat doorgaans zelfs de meest fanatieke buitenmensen verandert in buiskluisteraars. Vóór het einde van de wedstrijd moet de klus geklaard zijn.

Mijn hartslag normaliseert pas als ik het portier achter me dichttrek. Vanaf hier is het hooguit zes minuten rijden tot de snelweg. Die vlucht volgende week is belangrijk. Nu is het zaak om onder water te gaan. Ik pak mijn telefoon en scroll door de oude berichten. Zoals afgesproken zal ik ze wissen.

“We moeten dit doorzetten, die gierige klootzak verdient niet beter!” Het is alsof de woorden me opnieuw moed influisteren. Of hoop. Of allebei. Met een duim waarvan de nagel bijna voor de helft is afgekloven, open ik een volgend bericht: “Dit is onze kans om weer samen te zijn, mijn lief, voor altijd. De zomer wordt van ons!”

Ik kan een glimlach niet onderdrukken. Het is een wonder dat deze vrouw weer in mijn leven is. De hoop op een toekomst samen had ik jaren geleden al opgegeven. Nu is er plotseling deze buitenkans en die mag ik niet verkloten.

Tegelijkertijd worstel ik. Die stinkend rijke klootzak hééft me mijn onbezorgde jeugd ontnomen, en dit ís de kans hem dat betaald te zetten, maar wat als ons plan faalt? Moeten we dan altijd over onze schouder blijven kijken?

Een voor een loop ik de berichten langs, klik op de prullenbak en laat ze oplossen in het niets. Daarna leeg ik mijn mailbox, verwijder de batterij en simkaart en zal die laatste straks voor de zekerheid verbranden.

Vanaf nu heerst er radiostilte. Alleen absoluut noodzakelijke communicatie is toegestaan.

Uit de rugtas op de passagiersstoel pak ik mijn nieuwe telefoon: een tweedehandsje dat ik afgelopen week cash heb afgerekend. Ik duw de witte dopjes in mijn oren en start de motor. Voor ik gas geef, open ik een playlist. Volgende week zondag is het anders, maar nu zijn Linkin' Park, Eminem en Lenny Kravitz mijn passagiers.

